

Istók Sára Borbála Eszmék Nélkül

Eszmék nélkül eddig csak kontúrok,
legbelül azonban semmi.
Valami folytonosan zúg,
de már megszoktad
és úgy hívod: csend.
Kihajtogatható álmaid
egy régi világ emlékeiről szólnak;
hangzavart hagynak maguk után a lepedőn.
Két állapot moccan benned
és hónapok óta nem láttad a hajnalt.
Rögzíted a kimaradt élethelyzeteket,
de tudod, hogy soha nem pótolhatod őket.
Amikor éjszakákkal később
hirtelen kijelentik a szabadságot,
már a szó jelentését sem ismered.
A végpont előtt pár lépéssel veszted el
a körvonalakat,
de legalább már ülhetsz kocsmákban
és hallgathatod a
párhuzamos önmagára eszmélését
a folytonos jelennek.
Az első napokban légszomj,
később megszokod a helyettesített némaságot.
Szép lassan újra tanulsz a normalitás kábulatát.
*

Elhiszed, hogy meg lehet ezt még javítani?
Ismétlődnek a visszaesések,
de az alku már egyezményes.
Döntéskényszer minden hajnal
és klausztofóbia álmaid csendje.
A mozgástér korlátozott,
mégis több mint ami volt
és legalább érzed mellkasodon a gesztenyefák árnyait.
Lassan indulsz el,
hogy legyen időd megtorpanni,
aztán megrészegülsz ettől
az idegenszerű szabadságtól.
Fekete-fehér valóságod lassan
megtelik színekkel.
Átlényegülsz és éjfélkor megfogadod,
hogy nem fogsz emlékezni.
*

Aztán már nem tudod mióta tart ez a kábulat.
Hónapok múlva újra kiengednek
és tested báb,
bőrödön hófehér hegek térképe;
nincs megfejtés.

Még nem tudod meddig lehet elmenni.
Át akarod festeni, ami volt,
krétákat, régi ecseteket, grafitokat szórsz magad elé és satírozod
ami kitörölhetetlen.
Nincsenek kapcsolódási pontok a múlttal,
pedig mindenestül a tied.
Az új idegenség azonban túl vonzó,
és félsz, hogy nem fogod tudni
visszafogni magad.
Megrémülsz ettől az intenzív feltámadástól.
Hogy meddig birtokolhatod,
és honnantól tudatállapot,
nem pedig identitás.
Végül döntesz és rohanni kezdesz,
amíg még lehet.